

Claus Seidelin øjenvidneskildring fra Frederik IVs nytårstaffel 1721

Samme Aar, Nyt-Aars Aften, var ieg med en af mine Colleger gaaet op paa Slottet for at see det Kongl: Herskab spiise, som altid gierne paa dend Aften var alle tilladt, og samme Aften paraderede altid det Kongl: Hoffs Pager og Laquayer i nyt Livrée. Vi bleve da og indladte i det store Spiise-Gemack, men der var dend Aften saa stor en Conflux af Tilskuere, at de tilsidst nær hafde trænget ind paa det Kongl: Taffel, hvorover der arriverede mig en slem Malheur, som stod tæt bag ved Herrerne, der spiiste ved Taffelet, thi da dette anden Gang ved Pagerne med de tilhørende Rætter skulde besettes, kom blant andre en Page med en Sølv-Skaal fuld af Smør eller Sauce til Stegen, og da hand vilde sætte det paa Taffelet, snublede hand over andres Fødder, saa Skaalen med alt hvad der var udi, fløy hen paa mig, og overalt ilde tilreedte min gandske propre, skiønt simple Stadse-Klædning, og da ieg derved spranck med Force tilside, faldt Skaalen paa Gulvet, saa at Høy-Salig Kong Friederich Selv reyste sig op for at see hvad der passerte, hvilcket ieg merckede, og blev staaende urørlig som en Støtte; men denne Malheur gick mig nær, og dog maatte ieg blive staaende, thi ieg kunde for Trængsel ingensteds komme, saa at andre, som trængte sig forbie mig, ligeledes besmittede deres Klæder. Endelig da Herskabet stod op fra Taffelet, gick ieg med min Collega vel ned i Slots-Kielderen for at slucke min Sorg med en Flaske god Rinsk-Viin, men om Morgenens besaae ieg først ret min Elendighed med Bedrøvelse, thi ieg fandt da, at snart slet intet paa mine Klæder var sparet, som jo var besudlet, og i det ene Kiol-Ermes Opslag, som dend Tiid vare store men luckte, fandt ieg vel ½ Pund størcknet Smør og Sauce. Dog blev ieg igien nogenledes trøstet ved det, at der paa samme Tiid var en Mand i Kiøbenhafn, ved Navn Nagel, og af Profession en Skræder, som herlig forstod at tage Pletter af; hand skildte Klædningen reent fra hinanden, toede hvert Stycke med Sæbe, syede dend saa sammen igien, og bragte mig dend i saadan Stand, at den got kunde passere, men det kostede mig 3 Dukater.

Fra *Apotheker Claus Seidelins Optegnelser om sit Levned 1702-1782* Udgivet af Julius Clausen og P.Fr. Rist i 1915.